

Arnau Pons

i m'adores trencat, quan l'ànima se'm torna blanca
a força d'empassar-me ulls clucs
la sang fosca d'aquella
que no sap defensar-se sense tu:

la teva
meitat blasmada — el teu tu lapidat;

és amb això que componem
un embrió de dubtes,
minúscul raïmet de cèl·lules irades
que t'implanto i m'imprega;

si neix,
deixarem de rapinyar-nos les ombres impossibles,

si no neix,
no se'ns tancarà la nit
i ens ofegarem amb l'alba

la realitat que no veiem
i la realitat que no volem veure
ens estiren, enjogassades, cap a elles:
voldrien
ser les primeres
d'estotjar-nos per sempre
dins del taüt mal Il·lustrat
d'una vida poc discreta

rebotre el nen a la paret: rebotre
verlaine a la paret —

quina vida se t'impesa
que no sigui
la que has llegit

tal com llegien,
llegits,
paolo i francesca?

un llamp s'esbiaixa des del teu plor assenyat
i em toca el revés:

tot el que no veig de mi, tot
el llot que no remoc
s'irisa,
gelós de ser
la rampa
amb què em castigues
la víscera insolent

(formigueig d'una limfa
que m'escaina per dins),

podríem dir
que tota la ciutat
ho ha vist: fulgies d'insolència,

una glòria de rovell t'aureolava tota, i duies
una mica de la mort envescada
de sylvia plath
enganxada al turmell,
però això només
ho he vist jo

no l'equivoquis,
entra amb la clau i simplifica,

recompta els sangtraïts del segon llostre,

coàguls d'amor bifurcat
que unim
a l'hora en què tothom vigilaria
el nostre infant desig,

lúbric cadell
mullant de bava
el bressol adulteri, amb tintes de focs líquids —

si jo et regalo un art del ben morir
tu m'envies el lloc
badat i moll
on calçaria
un primer alè